

LIBRIS

We know
books

Daniel Meurois

Nedoritul

... întâlnire cu copilul care nu a putut veni pe lume

Editura SOLISIS

Turda 2024

CUPRINS

Cuvânt pentru inimă	9
O dimineață ca oricare alta	13
<i>Circumstanțele – Pierre și Émilie</i>	
<i>Metoda de lucru – Florence</i>	
CAPITOLUL I – Între două lumi	20
<i>Împrăștierea conștiinței – Revolta lui Florence</i>	
<i>Închisoarea mentală – Semănatul de altădată</i>	
<i>Penetrarea aurelor</i>	
<i>Primele coborâri ale sufletului în embrion</i>	
<i>Permeabilitatea dintre lumi – Discuțiile cu cei „refuzați”</i>	
<i>Să nu vrei să știi? Determinism și libertate</i>	
CAPITOLUL II – Timpul unui vis	38
<i>Cealaltă parte a camerei lui Émilie</i>	
<i>Respingerea ideii de a avea un copil și nu a copilului în sine</i>	
<i>– Nu există hazard</i>	
<i>Regăsirea subtilă</i>	
<i>Visul: o hologramă a conștiinței</i>	
<i>Complicitatea dintre suflete – Să înveți să explici</i>	

CAPITOLUL III – Lângă un suflet-rădăcină

51

Codul de acces al sufletelor – Disocierea elementelor corpului
Nu există decât distanțe mentale – Iubirea scurtează calea
A consola și a responsabiliza – Judecata le aparține celor
ignoranți
Trezire și responsabilitate – Noțiunea de datorie karmică
Soluții pentru liniștire

CAPITOLUL IV – Răni și destăinuiri

71

Avorturile terapeutice – Motivele alegerii unui suflet
Genetica este ultima verigă a necesității
Handicapurile psihice
Pentru cine este încercarea? Malformațiile fizice
Înțelegerea responsabilităților fiecăruia
Incompatibilitățile dintre părinți și copii
O perspectivă asupra screeningului medical
Adresarea adevăratelor întrebări în fața încercării –
Nevoia de a fi iubit
Biologia subtilului, o condiție a vieții
Adevăratul respect și interdicțiile dogmatice
Ne construim propriul iad sau rai

CAPITOLUL V – Catacombele sufletului

90

Punerile în scenă ale supra-conștiinței
Nașterea în urma unui viol – De ce și cum se ajunge acolo?
Paralizările sufletului – Consolatorii memoriei
Suprema compasiune – Respect dincolo de respingere
Restaurarea demnității
Poluarea pulsionilor, o spirală metalică
Încărcătura energetică a celulelor
O alegere pentru câteva suflete bătrâne

CAPITOLUL VI – Motivele nenașterii

109

Avorturile spontane și accidentele nașterii

Teama reînțoarcerii – Otrava sentimentului de vinovăție

Starea de „victimă” – Noi cauze ale avorturilor spontane

Povestea Mariei – Toxicitatea tot mai mare a mediului nostru

Fragilizarea metabolismului uman

Destructurarea etericului – Scurtcircuitarea subtilului

O nouă înțelegere a karmei

CAPITOLUL VII – Darul păcii

129

Vertijul întrebărilor „cum?” și „de ce?” – Să te minți pentru a te proteja

Închisoarea vinovăției – Curajul depășirii reflexelor

Să nu rămâi în suferință – Să știi să îți revii

Iubirea de sine – Să îndrăznești și să trăiești – Adopția –

Legăturile conflictuale

Consolarea

ÎNTREBĂRI ȘI RĂSPUNSURI

147

O dimineată ca oricare alta...

E o dimineată de noiembrie, undeva într-un oraș din sudul Franței... Cerul este de un albastru stins iar răcoarea din aer pare să-i amortească pe cei câțiva trecători care se perindă pe trotuare. Acum puțin timp era o ceață ușoară și abia se putea distinge capătul parcurii spitalului.

Cât despre mine, aștept. Oh, ca să fiu sincer, nu aștept de-adevăratelea, nu... Adică nu în corpul meu fizic. Ci în cel al conștiinței mele, al sufletului meu dacă vreți, care a venit să se așeze aici, la colțul străzii, lângă un panou luminat în alb și roșu pe care scrie „Urgențe”.

Și totuși nu e nicio urgență, nu e nimeni rănit dintre cunoscuți, care să mă tragă într-acolo. Nu e nimeni rănit, nu... Cel puțin nu în aparență.

Tot ce știu este că, în câteva momente, un bărbat și o femeie vor împinge ușa mare de sticlă a spitalului, vor coborî cele câteva trepte de ciment și vor merge până la mașina lor, aliniată regulamentar alături de celelalte. Pare a fi un cuplu foarte tânăr, la vreo 20 de ani.

Adevărul este că nu știu nimic despre niciunul dintre ei. Am aflat că sunt amândoi studenți, el la științe, iar ea la psihologie. Se cunosc de mai puțin de un an. Mai știu și că s-au întâlnit într-o seară la o petrecere în casa unei prietene comune. Era

de Bobotează. El a nimerit boaba de fasole, i s-a pus coroana de carton auriu pe cap și a trebuit să își aleagă o regină¹.

Iată... Așa a început totul, la fel ca în alte sute de mii de povești de dragoste din întreaga lume. O poveste deopotrivă frumoasă și simplă. S-au iubit imediat. Un zâmbet, o privire... și viața lor a pornit cu două sute de kilometri pe oră în aceeași direcție.

Ce altceva mai știi? Oh, nu prea multe! Doar că au făcut ceea ce fac mulți, că le-a fost frică de ceea ce li se întâmplă și că au preferat, printr-o înțelegere tacită, să nu se implice prea mult și să locuiască mai departe separați, el în camera lui de cămin, iar ea în apartamentul cu două camere mobilate pe care părinții ei și-l mai puteau permite până în anul următor.

Și atunci de ce mă aflu aici, așteptându-i? Pentru că pasiunea lor a învins în cele din urmă prudența lor de îndrăgostiți „cu capul pe umeri”. Émilie – așa o cheamă – a rămas însărcinată acum două luni. Nu era prima ei relație de iubire, era totuși informată, însă...

Imediat după șocul veștii, urmat de un fel de neîncredere, s-a instalat panica. Oare era sigur? Ce era de făcut?

După o mult prea lungă așteptare pentru o programare la medic, după confirmarea diagnosticului și, în sfârșit, după două săptămâni întregi de ezitare, decizia a fost luată. Pierre, „prietenul” lui Émilie, a fost întru totul de acord. Nu aveau să îl păstreze.

Așa că da, de aceea mă aflu aici în această dimineață, așteptându-i la ieșirea din spital. Cu siguranță nu pentru a mă furișa în secretele intimității lor, ci pentru a ridica, cu sfială și

¹ Boboteaza (Epifania sau Sărbătoarea Regilor). Cu ocazia acestei sărbători, tradiția era de a ascunde o boabă de fasole în interiorul unei plăcinte (galette des rois). Persoana care găsea boaba în felia sa de plăcintă era numită regele zilei, primea o coroană de hârtie aurită și trebuia să își aleagă o regină (n. trad.)

respect, încă un colț din marele vâl al Vieții, al acestei maiestruoase și misterioase Vieți care încă ne depășește în atât de multe feluri.

În timp ce aștept, mă gândesc la delicatetea sarcinii care mi-a fost încredințată, la modul atât de neobișnuit în care voi încerca să privesc de cealaltă parte a mării scene a existențelor noastre, acolo unde se împart rolurile.

Asta e... Ușa mare de sticlă tocmai a fost împinsă, reflectând o rază de soare. Apare Émilie, vârându-și mâinile în jacheta ei bleumarin, în timp ce Pierre iese din umbră în spatele ei, cu un aer puțin absent.

– Ține-mă...

– Te simți rău?

– Nu, dar ține-mă...

Le aud vocile înăuntrul meu. Se vor a fi hotărâte și puternice, în timp ce îmi opresc reflecțiile pentru a-mi întipări totul mai bine în memorie.

Émilie caută pentru o clipă umărul prietenului ei, însă acesta rămâne stângaci. Lasă să îi cadă cartea pe care o ține în mână și rămâne în spate, în timp ce ea grăbește pasul ca să ajungă la mașină.

– Tu conduci...

Pierre nu știe ce să facă. Bolborosește trei cuvinte pe care nu le pot desluși. Ca să fiu sincer, pare mult mai fragil decât ea, în blugii lui un pic prea largi și în papucii mari de sport. Ea este deja în mașină, în timp ce el își culege cartea de pe jos pentru a doua oară. În sfârșit, reușește să urce la volan.

– Juri că nu te simți rău?

– Nu, sunt bine... Doar du-mă acasă. Ascultă, nu e așa grav... Isabelle a pățit asta anul trecut. La fel și verișoara ei. Iar ea nu avea pe nimeni... Haide, grăbește-te. O să întârzii la cursuri.

Urmează un scurt moment de tăcere în mașină. Pierre și Émilie se sărută din vârful buzelor după care... Cheia este sucită în contact, motorul toarce, iar ei se îndepărtează cu un scârțâit de roți pentru a-și vedea fiecare de viața sa. Acum sunt doar ei doi, un lucru cât se poate de sigur...

În ceea ce mă privește pe mine, stau în continuare nemișcat și deschis lângă semnul de urgențe. Cum să procedez? Nu pentru a asista la această scenă poate emoționantă, dar, în fond, banală, mi-am proiectat conștiința în acest loc. Am un scop: să mă alătur *prezenței* care tocmai a fost expulzată, aspirată în afara pântecelui lui Émilie.

Cine este și ce trăiește *această prezență*? Nu pot să cred că ea nu înseamnă nimic sau nu mare lucru, că a apărut de nicăieri și s-a întors în același nicăieri. Dacă ar putea să-mi spună... să îmi povestească despre călătoria ei, să îmi vorbească despre itinerariul necunoscut al celor care, într-o zi, din mii de motive diferite, au văzut cum ușa lumii noastre se închide brusc în fața lor.

Metoda mea va fi simplă: să îmi locuiesc pe deplin sufletul și să îmi lărgesc inima, asigurându-mă totodată că luciditatea mea nu se clatină. În acest fel, prin corpul meu de lumină, îmi propun să înregistrez filmul mărturiei ce urmează să fie oferită, care este cea care urmează...

Nu există nicio tensiune în ființa mea, nici măcar dorința de a dirija ceva din ceea ce vreau să se întâmple. Mă las treptat absorbit de ambianța spitalului, de tot ceea ce mișcă și respiră la nivel intim, nu între zidurile sale de beton, ci dincolo de ele. În spatele luminii din sălile de operație, în spatele luminii de pe coridoare și din saloanele unde lumea își pune întrebări.

Și în felul acesta mi se pare că mă înalț în aer... Parcarea cea mare a spitalului, cu mașinile sale adormite, dispare încet și în curând nu mai sunt înconjurat decât de o lumină albă. E

ca o materie, îmi vine să spun... ca o matrice. Forme nedesluite și timide se freacă de mine, se aud șoapte. Mai puțin decât murmure... Mângâieri de gânduri abia formulate, întrebătoare și îngrijorate.

Mă aflu la granița dintre două lumi¹. Cea despre care se spune că aparține celor vii, a noastră, și cealaltă, din spatele oglinzii, unde ne simțim la fel de vii.

Tot ce pot face acum este să aștept și să sper. Am la dispoziție o posibilă cheie pentru a stabili un contact: îmi voi imagina înăuntrul meu chipurile lui Pierre și Émilie. Dacă abordarea mea este corectă, imaginea lor în mintea mea va fi firul Ariadnei care mă va conduce la *prezentă*... sau o va conduce pe aceasta la mine.

– Tu ești?

– Mă așteptai?

– Mi s-a spus că exiști, că ai putea să mă ajuți și că...

Vocea s-a oprit acolo, nesigură de parcă s-ar fi cenzurat brusc. Am început să caut în lumină până când m-am scufundat și mai adânc în ceea ce aș numi interstițiile substanței sale lăptoase. Știu că am intrat acum într-un spațiu mental, cel al ființei pe care o caut și pe care trebuie să o îmbinez cu tandrețe.

– Așadar, mă așteptai? nu mă pot abține să nu repet.

Se scurge un lung moment după care, în jurul meu, oceanul de lumină devine ceva mai lejer, mai puțin compact. Apoi, ceva se înfiripă treptat din el și începe să-mi ocupe tot câmpul vizual. Este o privire! O frumoasă și mare privire albastră... aproape neomenească, s-ar putea spune. Deopotrivă foarte familiară și cu totul străină... O observ. Încearcă să zâmbească, dar ceva se contractă în interiorul său. Pur și simplu nu poate.

¹ Referiri despre aceste lumi și în 'Croniclele invizibilului', în două volume de Marie Johanne Croteau-Meurois, *solisis.org*.

– Da, va trebui să mă ajuți, spune vocea, care acum este foarte clară. Am nevoie de ajutor. Mi s-a spus că va trebui de asemenea să îți povestesc, dar... Nu știu dacă voi putea. Trebuie să dorm... Să dorm... Nici măcar nu știu unde mă aflu.

– O să mă întorc... Va fi simplu, acum că ne cunoaștem un pic. Dar tot îmi lipsește un lucru ca să te găsec mai ușor... Numele tău.

– Numele meu? Să zicem... Să zicem că e Florence. E cel pe care mi-am dorit întotdeauna să-l port.

Iată... Asta e tot pentru ziua de azi. Nu voi insista. De altfel, privirea lui Florence se stinge de la sine. Se strânge ca un evantai în acea limpezime dureroasă care ne-a adus împreună pentru câteva clipe.

Florence... Așadar, ție ți-a încredințat Viața dificila sarcină de a ne ghida pe calea celor pe care i-am numit „nedoriții”...

CAPITOLUL I

Între două lumi

Tocmai am lăsat să treacă două zile întregi. Un fel de intuiție mi-a dictat această răbdare. Știu că nu trebuie să forțez nimic, pentru că nu se poate intra „așa pur și simplu” în inima unei ființe, dintr-odată, în mod egoist așa spune, sub pretextul unei cauze bune.

Dar acum simt că e timpul... O relaxare profundă, câteva respirații și iată-mă pornind pe un fir de lumină ca să mă întâlnesc cu Florence. Este un fir întins între conștiințele noastre, un fel de sas în care mă afund pentru a depăși instantaneu această impresie de distanță care ne desparte.

– Florence?

Mă adresez unui ocean de claritate, acestui spațiu luminos care mă înconjoară deja din toate părțile. Dar în timp ce rostesc chemarea, îmi dau seama că este inutilă. Este dezamorsată. Privirea albastră a celei pe care o caut mi-a ocupat de îndată întregul câmp vizual.

Aș vrea să mă îndepărtez puțin de ea, să mă retrag ca să-i surprind tot chipul, poate și silueta. Dar mi-e imposibil. Privirea lui Florence este țintuită în a mea, aproape înăuntrul ei, iar eu o captez ca printr-o lupă.

– Sunt... atât de împrăștiată, murmură vocea care iese la iveală, atât de... suferindă... Nu știu cum să-ți spun. Nici măcar nu știu dacă mai am un corp.

– În orice caz, ai ochi, asta ți-o garantez!

Acest gând mi-a venit subit. Am forțat tonul amuzat în mod voit, încercând să alung câțiva norișori.

– Ai dormit în tot acest timp? Două zile întregi, știi?

– Două zile? Aș fi zis... trei sau patru ore. Mi se pare că prima percepție a prezenței tale abia s-a estompat în mine și că *cineva* tocmai a aprins din nou lumina... Dar nu... Nu pleca! E atât de apăsător să fii atât de singur! Așteaptă măcar să mă adun... Mă simt ca și cum brațele și picioarele mi s-au dizolvat complet. E atât de dureros!

– Te doare?

– Nu știu dacă pot să spun că sufăr. E... ca o închisoare. Mă simt ca și cum aș fi prizoniera capului meu, ca și cum restul nu ar exista sau ar fi anesteziat.

– Vrei să-mi povestești despre asta? Cred că dacă mă lași să intru în povestea ta, s-ar putea crea ceva mișcare, s-ar putea face loc între gratii...

– Da, să povestesc... Așa mi s-a spus. Trebuie să mă forțez să o fac.

– Ți „s-a spus”? Despre cine vorbești, Florence?

– Despre familia și prietenii mei, despre cei care locuiesc acolo de unde vin eu. Acel loc seamănă puțin cu cealaltă față a Pământului, vezi tu, cu negativul unei fotografii. Sau, ar trebui numit mai degrabă invers, căci acest negativ seamănă mai mult cu un pozitiv. Este mult mai luminos, mult mai adevărat! De aceea mi s-a părut că mor când am început să părăsesc acel loc ca să cobor...

Florence se oprește din povestit. Îmi dau seama că o fac să pună degetul pe rană și că intenția mea de a o împinge să se